

บทที่ 53 ตกลงเจ้าเป็นใครกันแน่

เถียนฮวนเพียงแยมยิ้มบาง “ก่อนหน้านี้ท่านคงสืบข่าวจากชาวบ้านมาแล้วว่าบ้านพวกข้าเป็นเช่นไร อยู่อาศัยกี่คน ท่านคงรู้อยู่เต็มอก ไยจึงมาถามพวกข้าให้เสียเวลาด้วย”

จริงอย่างที่นางเอ่ย ในใจของอาจารย์เกาก็คิดเช่นนั้น

ครานี้มาเยือนหมู่บ้านกานส่วย เขาระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ ไม่ได้ถามทางมาบ้านของสองสามีภรรยาโดยทันที แต่ค่อยๆ สืบข่าวคราวของทั้งสองคนก่อน

จากคำบอกเล่าของชาวบ้าน ทำให้เขารู้ว่าสองสามีภรรยา คู่นี้แต่งงานได้เพียงสามวันก็ถูกพ่อแม่บุญธรรมบีบบังคับให้แยกบ้าน อาศัยอยู่ในกระท่อมมุงฟางเก่าคร่ำคร่า ไม่กั้นลมฝน ดันรนเอาชีวิตรอดด้วยตนเอง

พวกเขาไร้ที่พึ่งพิง อาศัยเพียงสองมือของตนเองเท่านั้น

ฉะนั้นสิ่งที่เถียนฮวนเคยกล่าวเอาไว้ล้วนเป็นความจริง...
สมุนไพรเหล่านั้นนางเป็นคนแปรรูปด้วยตัวเองทั้งหมด!

หญิงสาวตรงหน้าเขาอายุเพียงสิบห้าสิบหกปี กลับสามารถ
แปรรูปสมุนไพรได้จำนวนมาก!

ความจริงนี้ทำให้อาจารย์เการู้สึกตะลึงเป็นอย่างมาก

เขามองเถียนฮวนตาไม่กะพริบ ไม่รู้ว่าจะเอือนเอ่ย
วาจาใด

กู่ฉางสู่ยเห็นเขาเอาแต่นิ่งเงียบ จ้องหน้าเถียนฮวน
อยู่นาน ก็อดขมวดคิ้วไม่ได้ จึงเป็นฝ่ายถามขึ้นก่อนว่า

“อาจารย์เกา เหตุใดท่านจึงมาที่หมู่บ้านกานสู่ยหรือขอรับ”

อาจารย์เกาพลันได้สติ รีบละสายตาจากเถียนฮวน
“คราวก่อนพวกเจ้านำน่านำนันตัวอันไปรักษาซูอี่เหินยง ได้ผล
ชะงัดนัก บัดนี้นางใช้จนเกือบหมดแล้ว คหบดีหวังอยากซื้อเพิ่ม
อีกสักขวด แต่ก็ไม่รู้จะไปตามหาพวกเจ้าได้ที่ใด สุดท้ายจึงมาที่
โรงหมอ โชคดีที่เด็กรับใช้โรงหมอจำได้ว่าเจ้าเคยแจ้งชื่อหมู่บ้านไว้
ข้าเลยออกตามหาพวกเจ้า”

ปกติแล้วแค่ขอซื้อยาให้เด็กรับใช้โรงหมอมาทานก็ได้
แต่เขากลับมาด้วยตัวเอง เพราะอยากไขข้อข้องใจ

วันนั้นสมุนไพรที่เถียนฮวนนำมาขายนั้นแปรรูปได้ดีเยี่ยม
ทั้งสดสะอาด งดงาม จัดเรียงเป็นระเบียบเรียบร้อย ใส่กล่องยา
นำไปขายได้ทันที

นอกจากนี้คนไข้ที่ซื้อสมุนไพรแปรรูปไปต้มกิน อาการ
ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

พวกเขาตกตะลึงยิ่งนัก ไม่คิดว่าจะได้ผลตอบรับดีเช่นนี้

‘คาดไม่ถึงว่าในตำบลสี่โอวของเรายังมีนักปราชญ์
ซ่อนตัวอยู่! เราต้องผูกมิตรกับคนผู้นี้เอาไว้ให้ได้!’

ทันทีที่เจ้าของโรงหมอรู้เรื่อง ก็สั่งกำชับเป็นพิเศษว่า
ให้ใส่ใจสองสามีภรรยาคนนี้ให้ดี ส่วนอาจารย์เกาเองก็บอกให้
เด็กรับใช้ในโรงหมอทุกคนคอยจับตามองให้ดี หากวันใด
พวกเขา นำสมุนไพรมาขาย ให้รีบแจ้งทันที จะต้องสืบให้ได้ว่า
ผู้ใดคือผู้อยู่เบื้องหลังของสองคนนี้!

แต่รอแล้วรอเล่าก็ไม่เห็นเถียนฮวนกับกู่ฉางσύมาหา
สักที กลับเป็นเด็กรับใช้โรงหมอผู้หนึ่งที่บังเอิญไปเจอพวกเขา
ที่หน้าจวนคหบดีหวัง

ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาก็นำน้ำมันตัวอันติดตัวมาด้วย
ครึ่งขวด!

น้ำมันตัวอันเขียวนะ!

ตอนที่ไต้ยิ่นเด็กรับใช้โรงหมอพุดถึงเรื่องนี้ หัวใจของ
อาจารย์เกาแทบสะท้าน

น้ำมันตัวอันหายากเพียงใด คนที่คลุกคลีอยู่กับสมุนไพรมายาวนานอย่างเขาย่อมรู้ดี

แต่เดิมตัวอันก็จับได้ยากอยู่แล้ว ส่วนการสกัดน้ำมัน
ตัวอันนั้นต้องขูดเอาไขมันที่มีเพียงเล็กน้อยจากลำไส้ของ
ตัวอันก่อน แล้วจึงนำไปนึ่งเพื่อสกัดเอาตัวยาสำคัญออกมา

ฟังดูเหมือนง่าย ทว่าทำจริงกลับยากเย็นแสนเข็ญ

หากพลาดแม้แต่นิด น้ำมันตัวอันที่สกัดออกมาก็จะระเหยหายไปหมด ส่วนที่สามารถรวบรวมใส่ขวดยาได้จริงจึงมีเพียงน้อยนิด

แม้แต่นักปรุยาผู้ชำนาญ ยังต้องใช้เวลาหนึ่งถึงสองวันในการสกัดน้ำมันตัวอันให้ได้ครึ่งขวด

ทั้งนี้ต้องไม่ทำอย่างอื่นเลย มุ่งมั่นตั้งใจกับการสกัดน้ำมันตัวอันเพียงอย่างเดียวเท่านั้น!

กระบวนการนี้ไม่เพียงแต่ทดสอบฝีมือของผู้ทำเท่านั้น แต่ยังสิ้นเปลืองเวลาและแรงกายเป็นอย่างมาก

คราวก่อนที่เถียนฮวนนำสมุนไพรไปขายในตัวตำบลนางไม่ได้นำน้ำมันตัวอันติดตัวไปด้วย แต่เพียงหว่านให้หลังนางกลับมายังตัวตำบลพร้อมกับน้ำมันตัวอันครึ่งขวด!

นางเข้าใจสรรพคุณของน้ำมันตัวอันอย่างทะลุปรุโปร่งใช้น้ำมันชนิดนี้รักษาคนได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว

ชาวนีสร้างคามตื่นตะลึงให้ทุกคนในโรงหมอ

ผู้ที่สามารถสกัดน้ำมันตัวอันได้ในเวลาอันสั้นเช่นนี้
ย่อมมิใช่คนธรรมดา! พวกเขาต้องรู้ให้ได้ว่าคนผู้นี้เป็นใคร

ถ้าจะให้ดีต้องรับตัวคนผู้นั้นมาเลี้ยงดูปูเสื่ออย่างดี
เกลี้ยกล่อมให้ทำงานในโรงหมอของพวกเขาแต่เพียงอย่างเดียว
จึงนับเป็นหนทางที่ดีที่สุด

ด้วยเหตุนี้ เมื่อคหบดีหวังมาตามหาสองสามีภรรยา
ขอให้พวกเขาช่วยเป็นคนกลางไปซื้อน้ำมันตัวอันหนึ่งขวด
อาจารย์เกาทนอยู่เฉยไม่ได้ จึงมาหาด้วยตนเอง

ทว่า...ความจริงเบื้องหน้า กลับทำให้เขาตะลึงงันอีกครั้ง

เรื่องนี้ เกียนฮวนมิได้แปลกใจแม้แต่น้อย

เมื่อได้ยินจุดประสงค์ของเขา นางก็หยิบขวดน้ำมันตัวอัน
ที่ทำไว้ใหม่ส่งให้ทันที “สองวันนี้ข้าทำขวดใหม่มาอีกขวด
ท่านตรวจสอบดูเถิดว่าคุณภาพดีหรือไม่”

อาจารย์เการับรับมาตรวจดูอย่างถี่ถ้วน คิ้วของเขาก็ยิ่ง
ขมวดแน่น

ก๊วนงσύเห็นตั้งนั้นก็พลอยขมวดคิ้วตาม “อาจารย์เกาน้ำมันตัวอันขวดนี้มีปัญหาอะไรหรือไม่”

“ไม่มี” อาจารย์เกาส่ายหัวทันที “ไม่มีปัญหาแม้แต่หย้อยถ้านางเป็นคนทำจริง อายุแค่นี้กลับสกัดน้ำมันตัวอันได้ใสบริสุทธิ์ นับว่ามีฝีมือยอดเยี่ยมยิ่งนัก ขวดนี้สามารถนำไปส่งที่จวนคหบดีหวังเพื่อใช้รักษาซู้อีหนึ่งได้ทันที”

“จริงหรือ ดียิ่งนัก!”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ก็ยืนฮวนกับก๊วนงσύพลันโห่ร้องด้วยความดีใจ

“ข้ารู้อยู่แล้วว่าภรรยาข้าเก่ง!” ก๊วนงσύก็อดไม่ได้ที่จะชมเถียนฮวนต่อหน้าผู้อื่นอีกครา

เถียนฮวนหันไปถลึงตาใส่เขา เป็นสัญญาณให้เขาสงบปากสงบคำ จากนั้นจึงหันมายอบกายคารวะอาจารย์เกา “ในเมื่อตระกูลหวังมอบหมายเรื่องนี้ให้ท่านเป็นธุระ เช่นนั้นก็ไม่ต้องไปรบกวนผู้อื่นอีก ข้าขอฝากท่านช่วยนำน้ำมันตัวอันขวดนี้ส่งไปยังจวนคหบดีหวังด้วยนะเจ้าคะ อ้อ สองวันมานี้ข้ายังแปรรูปสมุนไพรชนิดอื่นไว้เพิ่มด้วย ขอท่านตรวจสอบ

เสียหน่อย หากเห็นว่าชิ้นใดใช้ได้ ก็นำไปพร้อมกันได้เลย จะได้ไม่ต้องรอให้พวกเราเดินทางไปในตำบลอีกรอบเจ้าค่ะ”

“ได้” อาจารย์เกาพยักหน้าอย่างเหม่อลอย เขายังไม่หายตกใจจากความจริงที่ว่าเถียนฮวนใช้เวลาไม่ถึงสิบวันก็สามารถสกัดน้ำมันตัวอันขวดใหม่ออกมาได้อีก

เห็นเขาตอบตกลง เเถียนฮวนก็รีบช่วยกู้ฉางส่วยยกสมุนไพรที่แปรรูปไว้ในช่วงหลายวันนี้ออกมาทั้งหมด จากนั้นเถียนฮวนก็หยิบขึ้นมาแสดงให้ดูที่ละรายการ

อาจารย์เกาดูไปก็พยักหน้าไปที่ละอย่าง “อันนี้ใช้ได้... อันนี้ดี...อันนี้ก็เอาไว้ด้วย!”

สุดท้ายแล้วเขารับซื้อสมุนไพรแปรรูปทั้งหมด!

เมื่อคิดคำนวณตามราคาตลาด นอกจากน้ำมันตัวอันแล้ว แคสมุนไพรเหล่านี้ก็ทำเงินได้ถึงสี่ตำลึง! พอรวมกับเงินที่ขายน้ำมันตัวอันอีกห้าตำลึง เท่ากับว่าพวกเขาได้เงินมาถึงเก้าตำลึง!

เงินจำนวนนี้สำหรับชาวบ้านในชนบทนั้นนับว่ามากมาย
ยิ่งนัก

เมื่อรับเงินมา เกียนฮวนก็รีบเก็บเข้าแขนเสื้ออย่าง
ระมัดระวัง จากนั้นจึงคารวะขอบคุณอาจารย์เกาอีกครั้ง

“ขอบคุณอาจารย์เกาที่กรุณารับซื้อสมุนไพรแปรรูป
ถึงบ้านพวกข้า ข้ายังซื้อไปจนหมด เพื่อเป็นการตอบแทน
ข้ามีตัวอ๋นรมควันสองตัว ปปรุงเสร็จเรียบร้อยแล้ว เอาไปตั้งไฟ
อุ่นเล็กน้อยก็รับประทานได้เลย หากท่านไม่รังเกียจ ก็ขอเชิญ
รับไว้เถิดเจ้าคะ”

นางกล่าวจบ กุ๊ฉางส่วยก็รีบหยิบตัวอ๋นรมควันที่แขวน
อยู่ใต้ชายคาลงมาสองตัวแล้วยื่นให้

อาจารย์เกายังอยู่ในอาการตะลึง เขารับตัวอ๋นรมควันมา
จากนั้นก็ขึ้นรถเทียมล้อกลับไปยังตัวดำบลด้วยท่าที่เหม่อลอย

กระทั่งเดินทางมาได้ครึ่งทาง เขาก็หลุดจากภวังค์

“กลับไปเร็ว!” เขาตะโกนลั่น รีบควบบังคับรถเทียมล้อ
ให้หมุนตัวกลับไปยังทิศทางของบ้านสองสามีภรรยาผู้นั้น

ขณะนั้นเถียนฮวนกับกู่ฉางσύกำลังถือเงินเก่าตำลึงหัวเราะอย่างยินดีอยู่พอดี คิดไม่ถึงว่าอาจารย์เกาจะย้อนกลับมารวดเร็วเช่นนี้

เมื่อเถียนฮวนเห็นดังนั้นจึงรีบเก็บเงินทันที ส่วนกู่ฉางσύก็เดินออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง “อาจารย์เกา ท่านลืมสิ่งใดไว้หรือขอรับ หรือว่ามีธุระอย่างอื่น”

“ตกลงเจ้าเป็นใครกันแน่” อาจารย์เกากระโดดลงจากรถเทียมล้อ ถามเถียนฮวนอย่างไม่อ้อมค้อม

บทที่ 54 ลำบากมาก

ในที่สุดเขาก็หนีออกมาว่าต้องถามเรื่องใด นางนี้กว่าเขาจะไม่ถามแล้วเสียอีก

เถียนฮวนเอ่ยเสียงเบา “ข้าแซ่เถียน”

“ข้ารู้ว่าเจ้าแซ่เถียน ได้รับใช้โรงหมอกับบอกข้าแล้ว แต่แซ่เถียนเกี่ยวข้องกับอันใดด้วย...เดี๋ยวก่อน เจ้าแซ่เถียน?” อาจารย์เกาสะดั่งเฮือกขึ้นมา “หมอเถียนแห่งโรงหมอตระกูลเถียน ในอำเภอที่เคยโด่งดังเมื่อสามปีก่อน มีความเกี่ยวข้องกับอะไรกับเจ้า”

“เขาคือบิดาของข้า” เถียนฮวนกล่าว

“เจ้า เจ้า...เจ้าคือบุตรสาวของหมอเถียนนั่นหรือ” เสียงของอาจารย์เกาเปลี่ยนไปทันตา สายตาที่มองนางเต็มไปด้วยความไม่อยากเชื่อ

“ถูกแล้ว” เกียนฮวนพยักหน้า “เพียงแค่เพราะข้าเป็นสตรี ท่านพ่อจึงไม่ได้ถ่ายทอดวิชาแพทย์ให้ข้า แต่ก็นับว่าโชคดีที่ข้าเติบโตในโรงหมอ ตั้งแต่เดินได้ก็คอยบ้านเปียนอยู่หลังโรงหมอกลื่นที่คุ้นเคยที่สุดก็คือกลิ่นยา ตัวอักษรที่ข้าเรียนรู้เป็นอันดับแรกก็คือชื่อยาต่าง ๆ ที่สำคัญ ผู้ที่สอนข้าอ่านเขียนมากที่สุดกลับไม่ใช่ท่านพ่อ แต่เป็นอาจารย์หลิว”

“เจ้าหมายถึงหลิวหย่งเหอ ปรมาจารย์นักปรุงยาแห่งโรงหมอตระกูลเถียนงั้นหรือ” อาจารย์เกาสุดหายใจเย็นเฉียบอีกครั้ง

เกียนฮวนพยักหน้าอีกครั้ง “เจ้าค่ะ”

อาจารย์เกาจมอยู่ในภวังค์ เขาตกตะลึงเสียยิ่งกว่าเดิม

“บัดนี้อาจารย์หลิวนับเป็นปรมาจารย์นักปรุงยาที่โดดเด่นที่สุดในเจียงโจว ศิษย์ที่เขาสอนล้วนเป็นที่ต้องการของร้านยาและโรงหมอทั่วแผ่นดิน เช่นนั้นเจ้า...”

“ข้าอยู่ตระกูลเถียนมากี่ปี ก็เรียนกับเขามานานเท่านั้น หากนับตั้งแต่วันแรกที่ข้าหัดใช้มีดสมุนไพร นั้นก็ผ่านมาตั้งสิบปีแล้ว” เกียนฮวนเอ่ย

สิบปี!

ตอนนี้อาจารย์หลิวอายุห้าสิบปีแล้ว เขาเริ่มรับศิษย์อย่างเป็นทางการเมื่ออายุสามสิบปี ทว่าศิษย์แต่ละคนก็อยู่กับเขาได้เพียงห้าหกปีก่อนจะไปทำงานที่อื่น

ศิษย์ที่คนทั่วไปรู้จักว่าอยู่กับอาจารย์หลิวนานที่สุด และเป็นมือขวาของเขาในตอนนี้ ก็เพิ่งจะเริ่มเรียนกับเขาเมื่อแปดปีก่อน

คนผู้นั้นเป็นศิษย์คนสุดท้ายของอาจารย์หลิว หลังจากนั้นอาจารย์หลิวก็ไม่รับศิษย์อีก

เมื่อสามปีก่อน อาจารย์หลิวเป็นตัวแทนเจียงโจวทำยาขี้ผึ้งชื่ออู่เจีย ยาขี้ผึ้งถูกส่งไปยังเมืองหลวง รักษาอาการปวดศีรษะข้างเดียวเรื้อรังของไทเฮาได้สำเร็จ

ฮ่องเต้ตั้งใจยิ่งนัก เขียนจดหมายกล่าวชมด้วยตัวเอง นับแต่นั้นชื่อเสียงของอาจารย์หลิวก็ขจรขจายไปทั่วแคว้น ในชั่วข้ามคืน ค่าตัวของเขาพุ่งขึ้นเป็นร้อยเท่าทันที

บรรดาศิษย์ของเขายอมได้รับอาณิสส มีชื่อเสียงและสถานะสูงขึ้นตามไปด้วย โดยเฉพาะศิษย์คนสุดท้าย มีร้านยาและโรงหมอมากมายเสนอค่าตอบแทนสูงลิ่วเพื่อเชิญตัวไปปรุงยาโรงหมอที่ให้ค่าตอบแทนสูงที่สุดเสนอเงินมากถึงหนึ่งร้อยตำลึง พร้อมยกบุตรสาวเจ้าของโรงหมอให้แต่งงานด้วย!

สมุนไพร่มีตาขี้ตื้น มิได้หายากนัก ทว่าผู้ที่สามารถแปรรูปสมุนไพรรออกมาได้อย่างมีคุณภาพนั้นกลับมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

หากผู้ใดมีแว้วว่าจะเป็นนักปรุงยาระดับสูง ก็มักจะถูกโรงหมอกับร้านยาหลายแห่งหมายตาไว้

นักปรุงยาระดับสูงก็ไม่ต่างจากหมอผู้เชี่ยวชาญการรักษา ล้วนหายากยิ่งนัก

ทว่า...สตรีตรงหน้ากลับเรียนกับอาจารย์หลิวมาเป็นสิบปีแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ นางอยู่กับอาจารย์หลิวยาวนานกว่าศิษย์คนสุดท้ายเสียอีก!

ไม่แปลกที่นางจะสามารถแปรรูปสมุนไพรรออกมาได้ยอดเยี่ยมยิ่งนัก

ในเมื่อเป็นศิษย์ของหลิวหย่งเหอผู้โด่งดัง จะมีฝีมือแะ
ได้อย่างไร

เสียดายก็แต่...

“เฮ้อ!”

จู่ๆ อาจารย์เกาก็พรวดพราดใจออกมา

หากเถียนฮวนเป็นบุรุษ ด้วยพรสวรรค์ของนาง แม่อายุ
ยังไม่ถึงสิบหกปีดี ก็คงสามารถทำงานในร้านขายยาเล็กๆ
ได้ด้วยตนเองแล้ว

น่าเสียดายที่นางเป็นสตรี จึงไม่อาจเผยตัวออกหน้า-
ออกตาได้ เช่นนี้แล้ว นางก็ทำได้เพียงเก็บตัวอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ
บนภูเขานี้ ฟังพาดฝีมือการแปรรูปสมุนไพรเพื่อแลกเงินเลี้ยงชีพ
เท่านั้น

เมื่อนึกถึงศิษย์ชายของอาจารย์หลิวที่ล้วนมีชีวิตรุ่งโรจน์
ถูกผู้คนชื่นชมยกย่อง แล้วหันมามองเถียนฮวนตรงหน้าอีกครั้ง...
จิตใจของอาจารย์เกาก็ยิ่งรู้สึกสับสนวุ่นวาย

เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าควรใช้ท่าที่แบบใดในการพูดคุยกับสตรี
ตรงหน้า

เห็นสายตาของอาจารย์เกายังดูสับสนขึ้น เกียนฮวน
ก็เพียงยิ้มบาง ๆ

“จริง ๆ แล้ว ข้ายังมีสมุนไพร่อีกชุดหนึ่งที่เตรียมไว้อยู่
ไม่ทราบว่าคุณท่านยังรับซื้อหรือไม่”

“รับสิ!” อาจารย์เกาพยักหน้าโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

เขาได้เห็นฝีมือของเกียนฮวนกับตาตัวเองแล้ว ไหนจะมีชื่อ
ของอาจารย์หลิวผู้โด่งดังเป็นหลักประกันอีก เขาจะลังเลอะไร
อีกเล่า

ถึงจะยังไม่ได้ถามอาจารย์หลิวโดยตรง แต่ตอนนี้
เขาก็เชื่อมั่นใจแล้วว่าเกียนฮวนเป็นศิษย์ของอาจารย์หลิว
แน่นอน!

เกียนฮวนหันไปส่งสัญญาณทางสายตาให้กุ๊ฉางสู่ย
“หยิบของออกมาเถอะ”

ก๊วนงสู่ยจึงเดินเข้าไปในห้อง หยิบห่อผ้าเล็กๆ ออกมา
ยื่นให้

อาจารย์เกาเปิดดู พอเห็นของข้างในก็ตกตะลึงทันที
“นี่...โลสม? รากใหญ่มาก แปรรูปได้สมบูรณ์ขนาดนี้ แม้แต่
รากฝอยก็ยังอยู่ครบหมด...เจ้าทำได้อย่างไร”

“ข้าแค่ทำตามที่อาจารย์หลิวสั่งสอนข้ามา ตรีกตรอง
เล็กน้อยจึงทำได้เจ้าคะ” เกียนฮวนยิ้มกล่าว “เชิญท่านตรวจสอบ
โลสมแปรรูปเจ้าคะ คุณภาพเป็นอย่างไรบ้าง พอจะรับซื้อได้หรือไม่”

“คุณภาพดีมาก! รับซื้อแน่นอน! เพียงแต่...” อาจารย์เกา
ลังเลเล็กน้อย “โลสมชั้นยอดเช่นนี้ ดูจากลักษณะภายนอกแล้ว
อายุน่าจะไม่ต่ำกว่าร้อยปี ราคาย่อมไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยตำลึง
ทว่า...คราวนี้ข้าไม่ได้พกเงินมากขนาดนั้นติดตัวมา”

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ ท่านเอาของกลับไปใช้ก่อนก็ได้
ส่วนเงินค่าโลสมก็เก็บไว้ที่พวกท่านก่อน เวลาพวกเราต้องใช้
ค่อยไปรับที่หลังก็แล้วกัน” เกียนฮวนยิ้ม “โรงหมอของพวกท่าน
ใหญ่โตขนาดนั้น ข้าไม่กลัวว่าพวกท่านจะเบี้ยวเงินข้าเจ้าคะ”

“เจ้าเด็กนี่ใจกว้างเกินไปแล้ว โสมนี้มีค่าร้อยตำลึงเชียวนะ เจ้ากลับวางใจฝากไว้กับข้าแบบนี้ ไม่กลัวหรือ” อาจารย์เกาตกใจยิ่งนัก

เถียนฮวนเพียงยิ้ม “ท่านพ่อเคยบอกว่า สมุนไพรมีไว้รักษาชีวิตผู้คน ไม่ใช่เก็บไว้กักตุนรอขาย ดังนั้นโสมแปรรูปนี้ หากอยู่ในโรงหมอ ย่อมเกิดประโยชน์มากกว่าเก็บไว้เองของที่มีประโยชน์ต้องอยู่ในมือของคนที่รู้จักใช้งาน ถึงจะสามารถแสดงคุณค่าได้มากที่สุด เก็บไว้กับพวกเรา ก็เสียเปล่าเจ้าค่ะ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น อาจารย์เกาก็เหม่อมองเถียนฮวนครู่ใหญ่ ก่อนจะพยักหน้า

“บิดาเจ้ากล่าวได้ถูกต้อง” เขาค่อยๆ ห่อโสมไว้อย่างระมัดระวังพลางกล่าวว่า “ตอนนี้ข้าจะเขียนสัญญาไว้ให้ก่อนว่า ข้าจะรับซื้อโสมแปรรูปในราคาหนึ่งร้อยยี่สิบตำลึง พวกเจ้าเข้าตัวตำบลเมื่อไหร่ ก็แวะมาที่โรงหมอเพื่อรับเงินเสียเถิด ข้าจะให้เจ้าของโรงหมอเตรียมเงินไว้ให้ภายในสองวัน”

“ไม่ต้องรีบหรอกเจ้าคะ ด้วยสภาพของบ้านเราตอนนี้
เงินก้อนใหญ่ขนาดนั้นเก็บไว้กับเรากลับจะกลายเป็นปัญหาเสียอีก
ฝากไว้กับพวกท่านก่อนน่าจะดีกว่าเจ้าคะ” เกียนฮวนรีบกล่าว

อาจารย์เกากี้นึกถึงเรื่องที่ได้ยินเมื่อครูเกี่ยวกับสองสาม-
ภรรยาคนนี้

เฮ้อ! บุตรสาวของหมอเถียนผู้เคยโด่งดัง ศิษย์ของ
อาจารย์หลิวผู้เลื่องชื่อ แต่กลับตกอับถึงเพียงนี้ ขนาดเขาเป็น
คนนอกยังอดรู้สึกสงสารนางไม่ได้

“อืม ขำรู้แล้ว”

เพียงแต่สิ่งที่เขาจะช่วยนางได้ในตอนนี้มีเพียงน้อยนิด
เขาจึงทำได้แค่พยักหน้า เก็บโลมไว้กับตัว แล้วป็นขึ้นรถเทียมล้อ
อีกครั้ง เขาเอ่ยขึ้นว่า

“กลับ!”

วันนี้เขาจะต้องกลับไปปรึกษากับเจ้าของโรงหมอว่า
พวกเขาจะช่วยเหลือเถียนฮวนอย่างไรดี ปัญหานี้ต้องคิด
ให้รอบคอบ

บทที่ 55 คิดมากเกินไป

มีบุรุษแปลกหน้าสวมชุดผ้าไหม ขับรถเทียมล้อเข้าออก หมู่บ้านถึงสองครั้งสองครา ชาวบ้านที่เห็นดังนั้นจึงรีบตรงไปยังบ้านของกู่ฉางส่วยทันที และเรื่องนี้ก็กลายเป็นที่ฮือฮาไปทั้งหมู่บ้านในเวลาอันสั้น

แม้แต่หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยผู้ร่ำรวยที่สุดในหมู่บ้าน กลับเลี้ยงล่อไว้เพียงตัวเดียวเท่านั้น ซ้ำยังไม่สง่างามและตัวใหญ่เท่าล้อที่ใช้ลากรถเทียมล้อของอาจารย์เกาในวันนี้

ส่วนบ้านตระกูลกู่ไม่ซื้อล้อสักตัว เพราะต้องการประหยัดเงินเพื่อส่งเสียกู่ฉางเจียให้ได้เรียนหนังสือ มีเพียงลาเพศเมียตัวเล็ก สำหรับใช้งานในฤดูเก็บเกี่ยวหรือเดินทาง

คนทั้งหมู่บ้านต่างอิจฉาสองบ้านนี้ยิ่งนัก แต่บัดนี้ จู่ๆ ก็มีล้อตัวใหญ่ขนงามงามปรากฏตัวขึ้นในหมู่บ้าน เจ้าของล่อยังแต่งกายหรูหรา เมื่อเข้าหมู่บ้านมา เขาก็เที่ยวไปถามชาวบ้านหลายคนเรื่องกู่ฉางส่วยกับเถียนฮวน

ยิ่งฟังมากเข้า คิ้วของเขาก็ยิ่งขมวดแน่นขึ้นเรื่อย ๆ

พอเห็นท่าทางเช่นนี้ ชาวบ้านหลายคนก็ใจเต้นระทึก
ตั้งนั้น เมื่ออาจารย์เกาเฟิงจะจากไป ชาวบ้านก็แห่กันมา
สอบถามข่าวทันที

กู่ฉางส่วยก็ไม่ปิดบังอะไร เขาหัวเราะพลางอธิบายว่า
“เขาคือคนจากโรงหม้อในตำบล พวกเขาคิดว่าสมุนไพร
ที่ภรรยาข้าทำเป็นสมุนไพรชั้นดี วันนี้จึงถือโอกาสมาขอซื้อ
ถึงบ้าน”

“จริงหรือ เช่นนั้นพวกเจ้าคงได้เงินไม่น้อย”

“แค่พอเลี้ยงชีพได้ มีอาจสร้างบ้านหลังใหม่ได้!” กู่ฉางส่วย
ตอบด้วยท่าทีจริงจังยิ่งหยอก

แก้ตำลึงมิใช่เงินจำนวนน้อย ๆ เขาจึงไม่กล้าพูดออกมา
ตรง ๆ

ชาวบ้านทำงานหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดินมาทั้งชีวิต ก็ยัง
ไม่เคยเห็นเงินสิบตำลึงเลยสักครั้ง

เมื่อภู้งางสุขุมได้กล่าวให้กระจ่าง ชาวบ้านก็เลยคิดว่า พวกเขาคงขายสมุนไพรไปได้สักร้อยสองร้อยเหวินเท่านั้น ทว่าเงินจำนวนนั้นกลับทำให้ชาวบ้านอิจฉาเสียแล้ว

“เท่านี้ก็ดีมากแล้ว พวกเจ้าก็ยังหนุ่มยังสาว ค่อย ๆ เก็บเงินไปอีกสักปีสองปีต้องสร้างบ้านใหม่ได้แน่นอน!” พวกเขา กล่าวปลอบใจสองสามีภรรยา

ภู้งางสุขุมแสดงต่อ “พวกเราคิดแบบนี้เหมือนกัน!”

พูดจบเขาก็กล่าวต่ออย่างกระตือรือร้น “จริงสิ! พวกเรา ไปจับตัวอ้นในป่าไผ่มาหลายวัน ได้ตัวอ้นมากมายจนกินกัน ไม่หมด ภรรยาข้าจึงเอามาทำเป็นตัวอ้นรมควันไว้ หากพวกท่าน ไม่รังเกียจ ก็เอากลับไปชิมกันคนละตัวดีหรือไม่”

เขากินตัวอ้นจนรู้สึกเอียนเต็มที ตอนนี้แค่เห็นตัวอ้น ที่แขวนอยู่เต็มชายคาก็ขนลุกชู ดังนั้นเมื่อมีแขกมาเยี่ยมเยือน เขาจึงไม่ลังเลที่จะหยิบตัวอ้นรมควันออกมาแจก

เนื้อตัวอ้นเขี้ยวนะ!

อาหารที่พวกเขากินกันจนเบื่อขนาดนี้ ในสายตาชาวบ้าน กลับเป็นของหายากแสนอร่อย

แม้ทุกคนจะเกรงใจอยู่บ้าง แต่สุดท้ายก็ไม่อาจต้านทาน ความอยากกินเนื้อได้ ประกอบกับท่าที่ร้อนแรงของก๊วนางσύ ที่ยึดตัวอันใส่มือพวกเขาไม่มีหยุด จึงทำได้เพียงรับไว้ด้วยสีหน้า เปี่ยมสุข

หลังแจกตัวอันให้ทุกคนแล้ว ก๊วนางσύก็หันกลับไปพูดกับ เกียนฮวนว่า “คราวก่อนเราทำแบบนี้จนท่านพ่อท่านแม่ไม่พอใจ ไปแล้ว ตอนนี้พวกเราต้องแสดงความกตัญญูให้ทุกคนประจักษ์”

เกียนฮวนรีบพยักหน้า “แน่นอนอยู่แล้ว”

ทั้งสองคนช่วยกันถือตัวอันหกตัว ผูกด้วยเชือกฟาง แล้วหิ้วไปที่บ้านตระกูลก๊ว

ข่าวเรื่องบุรุษปริศนาตามหาก๊วนางσύกับภรรยา ครั้งแรก เขามีสีหน้าเย็นชา ครั้งที่สองยิ่งแปลกประหลาด ยังไม่ทัน จะยื่นให้มันก็ก้าวเท้ากลับทันที!

ชาวนี้นั้นแพร่ถึงหูภูฮวาจือกับภูฮวาเยว่ที่กำลังเล่นอยู่ในหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว สองพี่น้องก็รู้สึกถูกรบกวนกลับไปบอกภูฮวานกับเจียงซือ

เมื่อรู้เรื่องนี้ ภูฮวานก็ขมวดคิ้วแน่น ส่วนเจียงซือถึงกับกลอกตาหนึ่งครั้ง

“พ่อของลูก ท่านเห็นหรือไม่ สองคนนั้นไม่ธรรมดาจริงๆ เมื่อก่อนขัดกับพวกเรายังไม่พอ ตอนนี้แม้แต่พวกตระกูลใหญ่ในตำบลก็ยังไม่วุ่น! วันนี้พวกเขาทำให้คนพวกนั้นโกรธถึงเพียงนี้ วันหน้าไม่รู้จะถูกเล่นงานอย่างไรบ้าง! ถ้าเกิดพวกเขามาขอให้เราช่วย ท่านห้ามรับปากเด็ดขาดนะ! เราแยกบ้านกันแล้วก็ต้องถือว่าเป็นคนละบ้าน ตอนนี้พวกเรายังมีเจี๋ยเกอเอ๋อร์ ท่านห้ามปล่อยให้พวกเขาทำให้เจี๋ยเกอเอ๋อร์ต้องเดือดร้อนเด็ดขาด!”

“วางใจเถิด ข้ารู้แล้ว” ภูฮวานสูบยาสูบเข้าไปเฮือกใหญ่ แล้วตอบด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

ทั้งสองเพิ่งจะตกลงกันเสร็จ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

“ผู้ใดกัน!” เจียงซือตะโกนถาม

“ท่านพ่อ ท่านแม่ พวกข้าเองขอรับ พวกข้านำของ
มามอบให้” เสียงของกัจฉาสຸຍตั้งมาจากด้านนอก

สีหน้าเจียงซือพลันเปลี่ยนไปทันที

“ท่านเห็นหรือไม่ สองคนนั้นมาจริงๆ ด้วย! พวกเขาต้องมา
ขอให้เราช่วยแน่ๆ! พ่อของลูก ท่านอย่าโดนพวกเขาหลอกเอานะ!
ทายาทในบ้านยังต้องพึ่งท่านเลี้ยงดู!”

“รู้แล้ว ข้ารู้ดีว่าจะทำอย่างไร” กุอันเคาะบ้องยาสูบกับพื้น
เบาๆ จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้นพูด “เข้ามาเถิด ประตุไม่ได้ลงกลอน”

กัจฉาสຸຍจึงผลักประตุเข้ามาพร้อมกับเถียนฮวน

นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองกลับมาที่นี้หลังเหตุการณ์ทะเลาะกัน
ในวันนั้น เมื่อได้เจอกันอีกครั้ง ทุกคนจึงรู้สึกอึดอัดเล็กน้อยในใจ

กัจฉาสຸຍก้าวตรงไปหาเจียงซือกับกุอันทันที จากนั้น
ก็ยกตัวอันที่อยู่ขึ้นสูง

“ท่านพ่อท่านแม่ ชาฤดูใบไม้ร่วงแบบพิเศษที่ภรรยาข้า
ทำเสร็จแล้ว ยังมีตัวอันธมควันฝีมือภรรยาข้าด้วย ของเพ็ง
ทำเสร็จ เราก็ก็นำมาส่งให้ทันทีขอรับ!”

เห็นทั้งสองคนหอบของพะรุงพะรังกันมาเต็มไม้เต็มมือ
เจียงซื่อก็รีบกลืนคำพูดไล่คนที่ติดอยู่ริมฝีปากกลับลงไปทันที

“ฮืม ยังพอมีสำนึกอยู่บ้างนะ!”

นางฮึดฮัดในลำคอเบาๆ แล้วรีบส่งสายตาให้บรรดา
บุตรสาว

กู่ฮวาจื๊อกับกู่ฮวาเยว่จึงเดินเข้ามา คนหนึ่งรับชา
แบบพิเศษ อีกคนรับตัวอันรมควันไป

เพียงแต่ถึงจะรับของจากพวกเขาแล้ว สองพี่น้องคู่นี้
ก็ไม่ได้แสดงท่าที่เป็นมิตรอะไรออกมาเลยแม้แต่หน่อย โดยเฉพาะ
กู่ฮวาจื๊อที่เคยโดนเถียนฮวนตบหน้าสองจาด นางแอบถลึงตา
ใส่เถียนฮวนทันที

เถียนฮวนทำเป็นไม่เห็น ไม่สนใจอีกฝ่ายเลยแม้แต่หน่อย
นางเพียงเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า

“ท่านพ่อ ท่านแม่ ของพวกนี้ข้าทำเสร็จหมดแล้ว
ซาถู่ไปไม่รังแบบพิเศษก็เอาไปชงน้ำดื่มได้เลย ตัวอันรมควัน

ก็เอาไปตั้งไฟ หรือจะหั่นเป็นชิ้นแล้วผัดกับน้ำมันก็ได้ พออุ่นแล้ว
ก็รับประทานได้เลยเจ้าค่ะ”

“รู้แล้วนา!” เจียงซือส่งเสียงฮึดฮัดอย่างหงุดหงิด นางคิดว่า
สองสามีภรรยาช่างขัดหูขัดตายิ่งนัก

ช่วยไม่ได้ พี่ชายของนางที่กลับจากหมู่บ้านกานส่วยไป
ก็ล้มป่วยลงทันที เป็นไข้เรื้อรังอยู่หลายวัน เพิ่งจะเริ่มทุเลา
เมื่อสองวันนี้ ทว่าก็ยังไร้เรี่ยวแรงจนทำงานไม่ได้

เพราะเรื่องนี้ พวกพี่สะใภ้ทะเลาะกับพวกพี่ชายจน
บ้านแทบแตก!

ทั้งหมดนี้ก็เป็นเพราะก๊วนงส่วยกับเถียนฮวนทั้งสิ้น!

เพียงแต่มาวันนี้ทั้งคู่แบกของมามากมาย นางจึงไม่อาจ
กล่าวโทษตรงๆ ได้ ได้แต่เอ่ยด้วยน้ำเสียงประชดประชันว่า
“พวกเจ้ามีธุระอีกหรือไม่”

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่งขอรับ” ก๊วนงส่วยรีบกล่าว

คนในบ้านตระกูลกู่ต่างก็ลอบต้อนตระหนกกันเป็นแถว
เบิกตากว้างมองมายังพวกเขา

ภายใต้สายตาระแวดระวังเหล่านั้น กุ๊ฉางσύก็กล่าว
ออกมาอย่างไม่รีบร้อนว่า

“รวงข้าวในนาสีเหลืองทอง อีกไม่นานคงได้เก็บเกี่ยว
ส่วนใหญ่เป็นข้ากับท่านพ่อช่วยกันเก็บเกี่ยวในทุกปี แต่ปีนี้
พวกเราต่างแยกบ้านกันแล้ว ก็เหลือแค่ท่านพ่อกับท่านแม่
เท่านั้น ไม่ทราบว่าจะให้พวกเรากลับมาช่วยงานหรือไม่”

เจียงซือชะงักสายตา รีบหันไปมองกุ๊อัน เขาจึงกล่าว
เสียงขรึมว่า “เรื่องนี้ยังไม่เร่งรีบ รอถึงเวลาแล้วแม่เจ้าจะไปบอก
พวกเจ้าเอง”

“ขอรับ ลูกทราบแล้ว” กุ๊ฉางσύพยักหน้ารับคำโดยไม่
ซักถามต่อ

กุ๊อันก็โบกมือ “เอาละ ของก็เอามาให้แล้ว กลับไปเถิด!”

“ขอรับ ข้าขอตัว”

กุ๊ฉางσύรีบพยักหน้า แล้วก็ลากเถียนฮวนออกไปด้วยกัน

พวกเขาเพิ่งพ้นประตูบ้านตระกูลกุ๊ เสียงแหลมสูงของ
เจียงซือก็ดังขึ้นในลานบ้านทันที

“พ่อของลูก! ท่านได้ยินหรือไม่! เจ้าเด็กสองคนนั้นกำลัง
ประจบเอาใจพวกเรา! พวกเขາหมายจะใช้พวกเราช่วยสู้กับ
คนพวกนั้น! เจ้าเล่ห์ยิ่งนัก! ท่านอย่าถูกหลอกเอานะ!”

บทที่ 56 ญาติผู้พี่จากตระกูลถัง

เถียนฮวนกับกู่ฉางส่วยยังมีได้จากไปไกลนัก

เจียงซือก็ตะโกนขึ้นอย่างตื่นตระหนก เสียงดังลั่น ทั้งยังไม่คิดจะเบาเสียงลงแม้แต่น้อย ทำให้พวกเขาที่อยู่ด้านนอกได้ยินถนัดเต็มสองหู

เถียนฮวนกลอกตาอย่างอดไม่ได้ “น่าขันยิ่งนัก กลัวว่าพวกเราจะทำให้บ้านตัวเองเดือดร้อน ในนิจยังรับของจากพวกเราเล่า ไม่กลัวโดนหลอกหรือไร”

“เวลาเปลี่ยน ใจคนก็เปลี่ยน” กู่ฉางส่วยพูดเสียงเรียบ “แต่ถึงพวกเขาจะรังเกียจเราก็ไม่เป็นไร อย่างน้อยช่วงนี้คงไม่มาก่อนเรื่องวุ่นวายอีก ดีเลย เราจะได้ใช้โอกาสนี้ไปเยี่ยมท่านตา กับท่านแม่ยายที่หมู่บ้านหลิงเฉวียนกันสักหน่อย!”

“ตกลง!” เมื่อได้ยินเช่นนี้ เถียนฮวนก็มีสีหน้าร่าเริงขึ้นมาทันที นางพยักหน้า